

Ці існуе духоўнае прытворства?

Аўтар: кс. Павел Салабуда
04.03.2011 03:00

Многія “мудрыя” людзі ўвесь час падкрэсліваюць, што ў сённяшнім свеце нельга пражыць без прытворства, таму што цяжка стварыць такія грамадска-культурныя рэаліі, у якіх бы яго не было. Ці гэтаксама ў рэлігійным жыцці? На жаль, часам так. Рэлігійнае жыццё многіх з нас моцна прасякнута прытворствам. Часам такую прытворную пабожнасць ці канцэпцыю жыцця можна зауважыць адразу. А можа, гэтае прытворства з’яўляецца для нас добрай манетай, якая дазваляе нам функцыянаваць духоўна? Ці сапраўды мы павінны ў касцёле ці дома прытварацца, што з’яўляемся пабожнымі або – наадварот – што мы атэісты, грэшнікі, якіх Бог не слухае? Каб выклікаць пажаданае ўражанне, мы гатовы зрабіць даслоўна ўсё: рабіць кампліменты і гадзінамі кленчыць альбо не хадзіць у кожную нядзелью ў касцёл, шукаць адгаворкі ад штомесячнай споведзі і г.д. Трывожным з’яўляецца таксама тое, што мы не заўжды імкнёмся да таго, каб акружэнне думала пра нас найлепшым чынам. Часам мы хочам здавацца горшымі, чым ёсць. Рэха першароднага граху засела ў нашым сэрцы настолькі моцна, што гэта пачынае нам падыходзіць. Мы робім так, таму што нам не хочацца ўваходзіць у контакт з Богам або мы баймся ажыццяўіць большыя змены ў сваім жыцці, бо гэта патрабуе нягодаў, пэўнай ахвяры або вучобы. Напрыклад, жонка папракае свайго мужа, што ён не ходзіць у касцёл, а той апраўдваецца, што ў касцёле найбольш жанчын і ён - не для мужчын.

†

Давайце не будзем прытварацца горшымі. Божае падабенства, якое ёсць у кожным з нас, трэба абнавіць, памятаючи пра тое, што Бог з’яўляецца нашым любячым Айцом. Бывае так, што, выконваючы Божыя і касцёльныя запаведзі, наказы і забароны духоўных, мы вучымся хаваць свае эмоцыі, імкненні і рысы, якія не адпавядаюць спадзяванням іншых. Чалавек баіцца прызнацца ў граху, бо, напрыклад, ніхто яго ў сям’і не зразумее або ксёндз будзе дакараць... Аднак трэба проста паслуhaць голас сумлення,: яно з’яўляецца для нас такім вокам, якое дазваляе зауважыць тое, што рабіцца вакол нас. Давайце пасправбуем шырока расплюшчыць вочы на Божую мудрасць, а адначасова адчыніць дзвёры нашага сэрца на сталую рэлігійнасць. Калі хтосьці лічыць, што адным толькі прытворствам выклікае як найлепшае ўражанне ў Бога ці іншых, то

Ці існуе духоўнае прытворства?

Аўтар: кс. Павел Салабуда
04.03.2011 03:00

памыляеца.

Калі ў грамадстве існуе пэўны ўзровень маны для ў меру правільнага і бесканфліктнага функцыяновання гэтага грамадства, то ў духоўным жыцці няма месца крыядушнасці і прытворству. У святле Божай праўды будзе выкрыта кожная форма фарысейства. Раскрыюцца ўчынкі ўяўна добрыя, аднак зробленыя не з любові, але напаказ, для здабыцца людской пахвалы ці па іншай прычыне. Езусовы адказ фарысейм і сёння нясеца ва ўсе краі: “Вы ўважаецся за справядлівых перад людзьмі; але Бог ведае сэрцы вашыя, бо што для людзей з’яўляеца высокім, тое ў Бога – агіда” (Лк 16, 15).

Хто мы? Фарысеі ці апосталы? Давайце адкажам сабе на гэтае пытанне як мага хутчэй, не губляючы каштоўнага часу. Давайце не будзем прытварацца кімсьці, кім не з’яўляемся. Бог прагне ад нас шчырага позірку на Яго. Ён чакае не адамавага хавання пад маской сучаснага свету, але чыстага позірку на Творцу. Вялікі пост, які мы пачнём неўзабаве, няхай дапаможа нам быць шчырымі і сапраўднымі ў адносінах да іншага чалавека і Бога, а таксама знайсці сапраўднае месца пры Ім.